

Arrest

**nr. 184 828 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“De heer [...] nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. “

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de exceptie van ontvankelijkheid van het beroep opgeworpen in de nota met opmerkingen, zodat deze niet meer moet worden besproken.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Een eerste middel formuleert verzoeker als volgt:

“ SCHENDING ART. 7 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

SCHENDING ART. 9 TER VW

SCHENDING ART. 9 BIS Vreemdelingenwet”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd exclusief op basis van het feit dat verzoeker niet over een geldig visum beschikt.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn aangezien zij geenszins ingaat op de situatie van de Roma in hun geboorteland, waarbij zij ten zeerste worden gediscrimineerd en zelfs buitengepest met allerlei maatregelen die het hen onmogelijk maken om nog op een menswaardige manier daar te overleven.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de situatie in het geboorteland van verzoekers, strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur temeer er een medische problematiek aan de orde is (art. 9 TER VW) in hoofde van de moder van verzoeker en tevens verzoeker samen met zijn familie sedert geruime tijd in België verblijft en aanspraak kan maken op regularisatie van zijn verblijf (inzake toepassing art. 9 BIS VW).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord zonder rekening te houden met de nieuwe

elementen in het dossier en tevens de uitermate verstreckende gevolgen die deze beslissing heeft voor verzoeker.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen re-kening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- er werd door de ouders van verzoeker, waarmee verzoeker samenwoont, een aanvraag art. 9 TER VW ingediend en dit op basis van de slechte medische toestand van mevr. Dragica AVDULOVIC, weze de moeder van verzoeker.

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als iemand in een zeer slechte medische toestand verkeert waarvoor er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

In casu werd er weliswaar een negatieve beslissing genomen betreffende de ingediende aanvraag art. 9 TER VW, doch deze beslissing wordt bestreden voor uw zetel aangezien de afwijzing gebeurd is op basis van de verkeerde assumpties en eenzijdige beweringen..

Het tegendeel wordt bewezen door voorlegging van recente medisch attesten.

- er is de zeer erbarmelijke situatie van de Roma in Kosovo waarbij algemeen protest bestaat bij Mensenrechtenorganisaties om Roma nog te verplichten om terug te keren naar Kosovo (zie hoger en verder).

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en art. 9 TER VW."

3.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending aanvoeren van de artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aangezien de bestreden beslissing daarvan geen toepassing vormt. Het verzoekschrift ontbeert voorts een uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 7 van de Vreemdelingenwet schendt. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

3.3. Waar verzoeker opwerpt dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is, dient de Raad op te merken dat deze kritiek de schending van de formele motiveringsplicht betreft en niet de in het middel opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad neemt wel de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht mee daar waar verzoeker aanvoert dat er bepaalde elementen zijn waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Immers houdt de materiële motiveringsplicht in dat dient te worden nagegaan of de overheid bij het treffen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

3.4. De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. In casu verwijst de bestreden beslissing naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motivering is zowel draagkrachtig als pertinent en laat verzoeker toe zich erop te verdedigen, wat het doel is van de formele motiveringsplicht.

3.5. Waar verzoeker aanvoert dat de motivering niet draagkrachtig is aangezien ze niet ingaat op de situatie van Roma in zijn geboorteland, ziet de Raad niet in wat de grondslag is van een dergelijke verwachting. Op 30 november 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd verzoeker en zijn ouders te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op dat moment was verzoeker nog minderjarig. Deze beslissing

bevindt zich in het administratief dossier dat werd neergelegd in de zaak met rolnummer 152 989 dat betrekking heeft op verzoeker en zijn ouders en samen met onderhavige zaak op de terechtzitting van 23 februari 2017 werd behandeld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kwam globaal op een uitgebreide wijze en aan de hand van diverse bronnen tot de conclusie dat verzoeker en zijn ouders als Roma noch omwille van de situatie in Kosovo noch omwille van de situatie in Servië in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Ze hebben geen beroep ingediend tegen deze beslissing en verzoeker heeft toen hij meerderjarig werd evenmin zelfstandig een asielaanvraag ingediend waarin hij gewag maakte van problemen in zijn geboorteland als Roma. Verzoeker brengt ook geen stukken aan bij zijn verzoekschrift aangaande de situatie van Roma in zijn thuisland.

3.6. Daar waar verzoeker verwijst naar de medische problematiek van zijn moeder A.D. en de aanvraag om verblijfsmachtiging die op grond hiervan werd ingediend, dient de Raad op te werpen dat hij eens te meer niet inziet waarom de verwerende partij hiermee rekening diende te houden of hierover diende te motiveren, daar waar verzoeker een meerderjarige man is die zelf niet ziek is. Het gegeven dat verzoeker mogelijkerwijs samenwoont met zijn moeder kan niet tot een ander oordeel leiden. De Raad wijst er nog op dat de verwerende partij de betrokken aanvraag ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard op 12 mei 2014 en dat het beroep dat op 19 juni 2014 werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 184 826 van 30 maart 2017. Verzoeker heeft derhalve bijkomend geen belang bij zijn kritiek.

3.7. De overtuiging van verzoeker dat de motiveringsplicht werd geschonden volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.8. Het tweede middel formuleert verzoeker als volgt:

“SCHENDING ART. 9 TER VW

SCHENDING ART 3 EVRM

SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bevoegde instanties dienen rekening te houden met alle relevante elementen in het dossier.

Er werd in casu geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Roma in hun geboorteland, die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel.

Minstens is het zo dat deze situatie op heden in Kosovo voor de Roma beoordeeld diende te worden voorafgaand aan het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop discriminaties van Roma vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van de moeder van verzoeker en bovendien de jarenlange aanwezigheid en integratie in de Belgische samenleving zonder enig probleem.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing van uw zetel is tussengekomen in de beroepsprocedure betreffende legaal verblijf op basis van medische regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen alsnog gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginselen der fair play.

Minstens dient een beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van de procedures die thans hangende is, aangezien verzoeker uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk zijn uitwerking dient te verliezen.

Dat de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging vereisen dat er rekening wordt gehouden met de lopende beroepsprocedure betreffende de aanvraag tot medische regularisatie.

Dat verzoekers zich terzake beroepen op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat “De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.093 II)”.

3.9. Verzoeker kan niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing daarvan geen toepassing vormt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.10. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de medische situatie van zijn moeder en naar de situatie in Kosovo voor Roma volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker toont niet aan dat de situatie aldaar het voorwerp vormt van internationale rapporten die dateren van na het afsluiten van zijn asielaanvraag en deze van zijn ouders en die de verwerende partij ertoe noopte ambtshalve te motiveren aangaande de situatie voor Roma in Kosovo. Verzoeker voegt dergelijke rapporten ook niet toe aan zijn verzoekschrift.

3.11. Waar verzoeker opwerpt dat de regels van de fair play geschonden werden door vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen terwijl de procedure voor medische regularisatie nog loopt, volstaat het eveneens te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.12. Verzoeker verwijst nog naar een jarenlange integratie in België maar hij werkt niet uit hoe dit element – dat ook niet wordt aangetoond – maakt dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten mag geven indien ze vaststelt dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig visum, situatie die verzoeker niet betwist.

3.13. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk of strijdig met het fair playbeginsel tot zijn besluit is gekomen.

Het tweede middel, is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.14. Zijn derde middel formuleert verzoeker als volgt:

“DERDE MIDDEL

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Kosovo er een is van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERMV in die zin dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten heeft bekomen als enige van zijn familie, die zich in dezelfde situatie bevinden, doch geen bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amesty International. "Roma hebben in Kosqovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting.".

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

" An immediate moratorium on forced returns until conditions improve. Urgent steps to provide assistance to those who have been returned."

Gelet op hetgeenvooraftaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen."

3.15. Verzoeker steekt andermaal een betoog af over de situatie voor Roma in Kosovo en verwijt de verwerende partij hierover geen beoordeling te hebben gemaakt. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Waar verzoeker nog citeert uit bepaalde niet nader gespecificeerde rapporten

(geen datum, geen vindplaats) kan de Raad, bij gebrek aan meer gedetailleerde gegevens – waarbij niet kan worden nagegaan of de rapporten dateren van voor of na de behandeling van de asielaanvraag die verzoeker en zijn ouders hebben ingediend – en op grond van dergelijke summiere citaten niet besluiten dat verzoeker, gelet op zijn situatie, bij een terugkeer naar het land van herkomst een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.16. Verzoeker werpt in zijn betoog een schending op van artikel 8 van het EVRM omdat hij als enige van zijn familie een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen maar toont niet aan dat hij als meerderjarige gezonde man een gezinsleven leidt met zijn familie in de zin van dit verdragsartikel, dat in die situatie meer vereist dan louter affectieve banden, met name banden van afhankelijkheid die niet worden aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA